

anden Opgave, den, at skaffe billige Midler til Statsstilskuddet til de private Baneanlæg. Det staar, om ikke noevndig, saa dog til en vis Grad i en nær Forbindelse med Opgaven ogsaa at yde Kommunerne billige Benge til netop dette samme Ojemed, private Jærnbaneanlægs Sitandskommen. Naar man imidlertid vil tage Reservationer mod den Tanke, at Staten skal gøre Udlaan til Kommunerne, saa forekommer det mig en ubillig Fordring at stille, at man gennem saadanne Lovforslag, hvor man kun har begrænsede Midler til sin Raadighed, skal tage Hensyn til alle Kommunerne, thi det er jo givet i sig selv, at man, som Forholdene foreligge, netop kun kan komme de Kommuner til Hjælp, der tilfældigvis netop ere i den Kjus at skulle skride til de private Jærnbaneanlæg. — For øvrigt skal jeg ikke komme ind paa de Indvendinger, der fremkom fra det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds (Madsen-Myhgdal), at man kunde være gaaet videre, at man med Hensyn til Renten kunde have vist endnu større Smødekommenhed. Jeg skal kun henvise til, hvad jeg allerede tidligere har ytret, at Staten dog formentlig her maa være i sin gode Ret, naar den saa vidt muligt sikrer sig mod ethvert Tab. Om Tabet vil komme til Stede eller ej, det er jo saa sin Sag; men sikre sig ved Foranstaltninger forud bør man formentlig her. Det er der saa meget mere Anledning til, som det netop, hvad der ogsaa er udtalt baade af mig og fra anden Side, er anerkendt, at det er et Omraade, hvor der skal vises særlig Forsigtighed, hvis man ikke skal gaa for vidt.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov, hvorved Indenrigsministeren bemyndiges til at stadfæste Ændringer i de bestaaende Kreditforeningers Statutter.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1017 ff.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1481 ff.).

Uden for Betænkningen var der ikke stillet noget Ændringsforslag.

Formanden: For at denne Behandling kan finde Sted vil, da Forretningsordenens Frister ikke ere overholdte, Tingets Samthkke udkræves. Jeg vil anse dette Samthkke for givet, hvis ingen begærer udtrykkelig Afstemning. (Ophold) Det er saaledes givet.

Ordføreren (B. G. C. Jensen): Hovedinteressen ved dette Lovforslag, saaledes som det foreligger for det høje Ting, samler sig naturligt om § 3, denne Paragraph, som gaar ud paa at give de bestaaende Kreditforeninger en begrænset Bemyndigelse til at give Laan med Statsgaranti for Obligationerne. Den Vej, man saaledes tænker paa at slaa ind paa, er forekommer det mig, ikke særdeles meget forskellig fra den, som jeg nys tillod mig at berøre i en anden Sammenhæng, nemlig at Staten bliver Laangiver i stor Stil og uddeler sine Laan baade til den ene og den anden Side, baade til Kommunerne og Grundejerne. Der er i Virkeligheden finansielt set ikke saa særdeles stor Forskel paa i alt Fald Statens Risiko og Statens Ansvar, naar der er Spørgsmaal om at gøre det, som der her foreligger Forslag om, nemlig at den skal være Garant for Gæld, og naar der er Spørgsmaal om, at Staten selv bliver Kreditor for Beløbene. Jeg tror at hele denne Betragtning, som man saaledes søger at indføre som noget, vi hidtil ikke have kendt her i Landet, er ganske uheldig, jeg tror, at den overhovedet ikke lader sig forsvare. De Grunde, som fremhæves mod Statsgaranti, altsaa fra den Side, hvortil jeg hører, ere saa ofte fremsatte her i Tinget og andet Steds, at jeg tror at kunne indskrænke mig til, ligesom det er flet i Betænkningen, kort at nævne, at det, man i Særdeleshed frygter for, det, man har at indvende mod denne Sag, det er, at der er Fare for, at Staten kan lide Tab derved, der er Fare for, at Statens Kredit kan lide derved, at der ved Siden deraf ikke er Haab om, i alt Fald ikke noget sikkert Haab om, at der kan udrettes noget væsentligt for det Formaal, hvortil Statsgarantien skulde benyttes, nemlig til at lette Forholdene for Landejendomsbesidderne og endelig, at det kun vilde komme et Mindretal, en ringe Del af Statens Grundejere i By og paa Land til gode. Jeg maa tillade mig stærkt at betone, at det forekommer mig, at de ærede Herrer, som ville indføre dette ny Princip, have den fulde Bevisbyrde for, at det er forsvareligt, rigtigt og nyttigt. Jeg slaar ikke af paa nogen af disse Fordringer over for de ærede Herrer. Det er dem, der ville have et nyt